

En træningslejr i '90.

Der har været mange K1-træningslejre i SSK's historie – her er en, der var tæt på at blive historisk. Træningslejre lå dengang i sommerferien, fordi DM var om efteråret. Vi havde i 90 allerede en ”tradition” for at vi skulle til Slovenien på træningslejr. Tidligere formand Peter Bolko havde skaffet kontakten hertil, og vi havde også været der i 1989. Problemet var økonomien. Det skulle simpelt hen gøres så billigt som muligt. Dels inviterede vi HEI til at deltage sammen med os – dels så fandt vi på at leje en bus uden fører. Jesper Skorstengaard fra vandpolo havde skaffet nogle vandpolospillere fra Aalborg, der kunne køre bus. Så skulle vi jo have lejet en bus. Nu var det jo ikke lige en luksusbus, der lå lige for, så efter at have undersøgt markedet fandt vi en gut i Christianshede St. der ville udleje en bus for rimelige penge. Vi skulle af sted en lørdag morgen, så det blev aftalt at vor cheftræner Eigil Jensen og undertegnede skulle hente bussen fredag eftermiddag. Dagen kom og Eigil og jeg tog til Christianshede St. for at hente bus. Du godeste! Her røg kæden af! Bussen, som var en lettere ombygget bybus, stod halvt adskilt i en lade. Busejeren havde været i gang med at male dyret – sort front – rød bagende – med gule flammer hen ad siden – den var øm! Vi fik en forklaring fra de varme lande om at den skulle en tur til Karpaterne – noget med Dracula o.s.v. Jeg ved ikke hvordan jeg selv så ud i hovedet, da vi kom ud af laden igen, men den dag i dag husker jeg Eigil's ansigt – han var ikke bleg – næh nærmest grå i ansigtet. Vi gjorde ejeren opmærksom på, at det faktisk var meningen, at vi skulle afsted næste morgen! Intet problem – de skulle nok stille med bussen i køreklar stand på Højskolen næste dag. Næste morgen – ingen bus – så endelig ankom den. Nu var det jo en gammel bybus, så det var ikke rigtig noget bagerum – al bagagen skulle op på taget! Nå, den slags småting, skal man jo ikke lade sig gå på af – man havde medbragt en Quasimodo lignende mandsling, der for rundt oppe på taget af bussen og vupti, så var den pakket. Han må have haft mange års træning hos Tvind. Det var jo meget morsomt at se på, men havde vi været chokerede, da vi så bussen første gang – så var svømmernes forældre det også. Der var flere, der mente at fordækkene var for slidte, så det endte hverken værre eller bedre end at de måtte skiftes. Pu-ha, så kunne vi endelig komme af sted, og køre til Århus for at chokere HEI svømmernes forældre. Så kunne turen endelig gå sydpå og med skam at melde skete det uden særlige uheld. Vi ankom helt udramatisk til Slovenien og havde en ganske dejlig træningslejr – bassinet var udendørs, og da man havde fået varmet vandet op, så gik det helt fint (man havde lovet 25°C – det var vist kun 19°C – der blev fyret, så der stod en sort røgsøjle op af skorstenen). Bussen – jo det gik da ok – altså indtil vi havde været ved Adriaterhavet for at bade / solbade (Eigil: total burnout). Da vi skulle tilbage, skulle vi forcere en meget lang stigning – med det resultat, at bussen var ved at koge over – for at klare det, måtte chaufføren tænde varmeapparatet for fuld drøn i 30°C varme – det var varmt. Hjem skulle vi igen – det gik egentlig også meget godt indtil kl ca. 03,00 om natten. Der var en stor lunke/hul i motorvejen, som gjorde at bussen gik helt i bund i fjedrene. Den begyndte at ryste og den blev ved med at ryste! Det var ikke godt. Vi stoppede, men da det var mørkt kunne vi ikke se nogen fejl. Vi kørte videre med lidt nedsat fart indtil en af svømmerne ved ca. 05,30 tiden kom op foran og spurgte om bussen skulle sige ”flap-flap-flap” nede bagi? Det skulle den absolut ikke! Ind for at holde. Det viste sig, at det ene bagdæk var fuldstændig revet fra hinanden, og det andet (på tvillinghjulet) var slidt meget ujævnt. Til alt held, fandtes det i bagagerummet et helt nyt reservehjul. Hjulet blev skiftet, og det lykkedes at køre hjem til Silkeborg. Bagefter viste det sig, at den havde knækket en støddæmper ved 3 tiden. Sådant en bus har vi mig bekendt ikke lejet siden – det er der vist ingen der har nerver til. Når transport bliver en udfordring, så huskes sådanne detaljer. Der har været mange andre super træningslejre – denne blev utilsigtet speciel.

Helge Harbøll